

Sygn. akt III KK 174/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2015 r.,
sprawy **R. J.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku,
z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa 1/15,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie,
z dnia 3 listopada 2014 r., sygn. akt II K 127/14,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 3 listopada 2014 roku, sygn. akt II K 127/14, R. J. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, a ponadto wskazano, że orzeczoną karę pozbawienia

wolności oskarżony powinien odbywać w zakładzie karnym posiadającym system terapeutycznego oddziaływania dla skazanych z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo, a nadto – na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. i art. 445 § 1 k.c. – zasądzono od oskarżonego na rzecz P. M. kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) oraz na rzecz K. K. kwotę 1.000 zł (jednego tysiąca złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego R. J., wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 roku, sygn. akt II AKa 1/15, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 lutego 2015 roku wniósł obrońca skazanego R. J., który zaskarżając ww. orzeczenie jedynie w zakresie utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji w zakresie skazania R. J. za czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku i Sądu Okręgowego w Olszynie w części dotyczącej skazania R. J. za czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego R. J. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. J. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie, wobec kierunku kasacji, przypomnieć trzeba o konsekwentnie prezentowanym stanowisku sądu kasacyjnego – odwołującym się do wyraźnej woli ustawodawcy (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.), zgodnie z którym postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją powtarzającą zwykłe postępowanie odwoławcze.

Tymczasem w niniejszej sprawie pod pozorem podniesienia zarzutu rażącego naruszenia przepisów postępowania, autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia podjął kolejną próbę zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji. W pkt 1. kasacji skarżący kwestionuje bowiem poczynione w sprawie ustalenie, że R. J. działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia A. M.. Zauważyć jednocześnie wypada, że już w apelacji od wyroku Sądu I instancji obrońca sformułował tego rodzaju zarzut, jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten, choć w nieco zmienionej formie, został powielony w kasacji, pomimo że sfera ustaleń dotyczących zamiaru sprawcy jest sferą dotyczącą prawidłowości ustaleń faktycznych, która w zasadzie nie podlega kontroli kasacyjnej. To zaś czyni niezbędnym odesłanie skarżącego do pisemnych motywów orzeczeń tak Sądu I instancji, jak i Sądu odwoławczego (s. 6-10 *uzasadnienia*), które w trafny i wyczerpujący sposób wyjaśniły, jakie okoliczności zdarzenia w sposób jednoznaczny dowodzą, że R. J. działał z zamiarem ewentualnym, godząc się na skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego. W tym miejscu – jedynie tytułem przypomnienia – wskazać należy, że z ustaleń Sądu *a quo* wynika, iż: R. J. nie pozostawał z pokrzywdzonym w konflikcie, a A. M. nie uczestniczył w obezwładnianiu R. J.; to R. J. agresywnie zachowywał się podczas przyjęcia wobec L. F. i próbował uderzyć butelką K. K.; skazany miał świadomość swojej skłonności do agresywnego zachowania po spożyciu alkoholu; R. J. zabrał nóż z kuchni po wybiegnięciu z pokoju i przejściu przez przedpokój mieszkania, a następnie uderzył pokrzywdzonego nożem w klatkę piersiową. Pełne wyjaśnienie zaś powodów, dla których niemożliwe było zakwalifikowanie tego rodzaju zachowania skazanego z art. 155 k.k., znajduje się na s. 10 *uzasadnienia* wyroku Sądu odwoławczego i do lektury tej karty należy skarżącego odesłać.

Uzupełniając powyższe wywody stwierdzić należy, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny nie mógł naruszyć przepisu art. 7 k.p.k., skoro nie prowadził postępowania dowodowego, a także nie dokonał oceny dowodów odmiennej od tej, która legła u podstawy faktycznej wyroku Sądu I instancji. Jednocześnie, utrzymując w mocy wyrok Sądu Okręgowego Sąd odwoławczy nie naruszył art. 440 k.p.k., skoro stosowanie tego przepisu jest pozostawione uznaniu sądu odwoławczego i ograniczone jest do sytuacji, w których uzna on, że utrzymanie w

mocy zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe (*zob. postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2013 r., III KK 315/13, Lex nr 1403885*).

Nie sposób także zasadnie twierdzić, że Sąd II instancji naruszył przepis art. 457 § 3 k.p.k., skoro kwestionowana przez obronę kwestia zamiaru R. J. została jednoznacznie i wyczerpująco wyjaśniona na s. 6-10 uzasadnienia wyroku.

Odnosząc się natomiast do drugiego z zarzutów kasacyjnych wskazać należy, że obrońca zdaje się z ominięciem zakazu wynikającego z art. 523 § 1 k.p.k. i pod pozorem wskazywanego naruszenia przepisów postępowania kontestować wymiar orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności. Twierdzenie bowiem, że dokonana w sprawie kontrola instancyjna orzeczenia Sądu I instancji w zakresie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności nie spełniała wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., zaś uzasadnienie nie czyniło zadość art. 457 § 3 k.p.k., nie zasługuje na akceptację, skoro na s. 13-14 uzasadnienia Sąd odwoławczy w wystarczający sposób się do tej kwestii odniósł.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.